

Ida Axelsson en
Åsa Bonelli

Duister geheim

Vertaald door Neeltje Wiersma

DE FONTEIN

Het fruit moet verplaatst worden. De varkens zijn op de hoogte.

Dit zijn de woorden van een gecodeerde chat die het startschot was voor een rel tijdens een geplande politieoperatie, toen het overschrijden van de Thin Blue Line verwoestende gevolgen had.

In dit seizoen kunnen jullie mijn onderzoek volgen naar een van de vele moorden die Stockholm het afgelopen jaar heeft opgeschrikt. De moord op de zeventienjarige Leo staat niet op zichzelf, maar is onderdeel van een groeiende trend in de stad. Het wordt een verhaal waarin parallelle gebeurtenissen zich met elkaar verstrengelen en uitmonden in een golf van geweld die we nog nooit eerder hebben gezien.

Terwijl steeds meer jongeren meegetrokken worden in een spiraal waarin geld en drugs de hoofdrol spelen, besluit ik een wereld te betreden die wordt gekenmerkt door een cultuur van zwijgen. En daarbij zal één vraag centraal staan: hoe kunnen deze doelen ooit de middelen heiligen die ingezet worden om die doelen te bereiken, als die middelen bestaan uit marteling, terreur en dood?

De criminele bendeleden en hun slachtoffers zijn voornamelijk jonge mannen, slechts weinig mensen hebben de ontwikkeling gesignaleerd dat jonge vrouwen de nieuwe gezichten van de netwerken worden, terwijl er voor miljarden dollars aan drugs Zweden binnenkomt. Bendes houden jonge vrouwen zonder banden met criminele organisaties in een stevige greep zolang ze van nut zijn.

Ze worden groene meisjes genoemd.

Mijn naam is Billie Karlsson en je luistert naar het twaalfde seizoen van De Waarheid. Dit is deel één van Duister geheim.

Proloog

Fiks dit, of jij bent de volgende die sterft. We weten je te vinden.

Hoewel Leo niemand de woorden hardop had horen zeggen, was er geen twijfel mogelijk – de persoon die het bericht had geschreven meende het. Er was geen weg meer terug.

In het begin had het nog wel spannend gevoeld om toegevoegd te worden aan de chatgroep. Veel jongens zeurden dat ze erbij wilden. Dat was de plek om op te klimmen. Waar de opdrachten werden gepost en geld te verdienen was. Veel geld.

Hij was uitgekozen, maar het voelde niet goed om tot het uiterste te gaan. Bedreigen, opblazen, brandstichten, prima, maar een *bitter* zijn en iemand vermoorden? Dat was geen klus die hij had willen krijgen. Maar ze hadden hem bedreigd, hadden gedreigd zijn familie op te sporen of onder druk te zetten of hem de pipa op de keel te zetten. Ze meenden het.

Voor hen is Leo gewoon een jongen.

Een jongen die een *hit* zal uitvoeren.

Een jongen die ergens in verzeild is geraakt waar hij niet uit kan komen.

Het adres van de parkeergarage zei Leo niets, evenmin de straatnamen eromheen. Maar hij had zich alles wat hij nodig had goed ingeprent. De vluchtroute om weg te komen. Hoe ze zich moesten gedragen en moesten doen alsof er niets aan de hand was als de klus geklaard was. Misschien was het maar goed dat zijn moeder hier niet meer woonde. Dat ze hier niet was en wist hoe hij zich voelde.

Het adres, de foto van het gezicht, de parkeerplaats in de garage en het model van de auto zijn door een onbekende afzender naar Leo gestuurd. Het is ook de persoon die hem een go zal geven. Hij drukt zich tegen de lichtgrijze betonnen muur, afgeschermd door een zwarte Land Rover. De vluchtauto staat voor de garage

klaar om er plankgas vandoor te gaan wanneer de klus geklaard is.

Er hangt een vage geur van benzinedampen en vocht in de parkeergarage. De Mercedes staat op zijn plek.

Zijn blik is gericht op de groene stalen deur. Die kan elk moment opengaan. Dan zal Leo geruisloos naar voren rennen, op het lichaam schieten, dichterbij komen en het met een schot in het hoofd afmaken. De instructies in de chat waren duidelijk.

Voorzichtig spant hij het wapen. Hij houdt het stevig vast. Drukt het tegen zijn bovenlichaam om te voorkomen dat hij zijn hand voelt trillen. Over een paar minuten zal hij iets doen wat zijn leven zal veranderen. Zijn hart bonst in zijn borstkas.

Zijn kleren zijn nat van het zweet en hij heeft moeite met ademen onder de bivakmuts. Hij sluit zijn ogen. Luistert naar geluiden, andere mensen, autoportieren, wat dan ook. Iets waardoor hij eronderuit kan komen. Alleen zijn ademhaling is hoorbaar in de duisternis. Hij kijkt weer naar de deur.

Klokslag elf uur gaat de deur open. Een man met donker haar, een krachtige kaaklijn, een marineblauw jasje en witte sneakers komt naar binnen. In zijn hand houdt hij een cognackleurige leren tas. De man loopt richting de Mercedes.

Dat is hem. Leo heeft een go.

Met snelle passen haast hij zich naar voren. Hij zigzagt tussen de auto's door om schuin achter de man uit te komen. Zijn hartslag gaat omhoog. De man heeft niets door. Leo richt het pistool. Stelt zich de volgende seconden voor. Hoe de man zal smeken voordat Leo naar voren stapt en met een laatste schot er een eind aan maakt.

Het moment is perfect. Hij legt zijn vinger op de trekker en voelt de weerstand. En dan draait de man zich plotseling om. Hun blikken ontmoeten elkaar.

De angst treft hem als een speer in zijn borst, waardoor zijn vinger die op de trekker rust onwillekeurig trilt.

Poef.

Hij is totaal niet voorbereid op de terugslag.

De adrenaline giert door zijn lijf wanneer het besef doordringt. Hij heeft een schot gelost, maar hij heeft gemist.

Hij probeert het nog een keer.

Klik.

Het pistool klikt. Hoe kan het pistool in godsnaam klikken?

De man lijkt even nodig te hebben om te beseffen wat er dreigt te gebeuren. Dat hij vermoord wordt.

Zijn hart gaat als een razende tekeer. Leo laat het pistool vallen en begint te rennen. De auto staat klaar op straat.

Er gaat maar één zin door Leo's hoofd.

Als je faalt, ga je eraan.

Donderdag

I

Billie stond op de eerste verdieping en keek neer op de centrale hal. De leerlingen van de Solna-school krioelden tussen de donkergroene kluisjes en de tafels waar je kon rondhangen, praten over van alles en nog wat, of uitkijken naar een jongen of meisje uit de parallelklas op wie je oog was gevallen tijdens het uitgaan in het weekend. Billie greep de leuning vast en bleef even staan. Haar herinneringen aan haar middelbareschooltijd kon je met één woord samenvatten.

Verwachting.

De verwachting van het leven en wat het te bieden had. Ze had gezongen over haar heerlijke schooltijd, haar studentenpet in de lucht gegooid en met champagne geproost op het schoolplein van het gymnasium in Södermalm. Haar moeder, haar oma en Klara hadden haar staan opwachten toen ze voor de laatste keer de school uit liep. Ze had nooit durven hopen op een feest, maar Gunilla had zowaar een heus buffet besteld en een taart in de vorm van een studentenpet bij banketbakkerij Thelin.

De middelbareschooltijd was een periode waarin ze het gevoel had dat de wereld aan haar voeten lag en dat ze onoverwinnelijk was. Niets was onmogelijk, geen uitdaging te groot, en nu was het moment aangebroken om de wijde wereld in te trekken en die te veroveren. Billie glimlachte toen ze terugdacht aan die grote dromen, maar beseftte dat ze de basis vormden van de keuzes die ze later had gemaakt en dat ze de hoekstenen vormden waarop haar podcast *De Waarheid* rustte.

Wat was de tijd voorbijgevlogen. Hoeveel jaar had ze wel niet

geworsteld om de podcast van de grond te krijgen.

Billie had ernaar uitgekeken om even rust te hebben na alles wat er in Svedby was gebeurd. Daarvoor zorgde haar agente, Vanessa Kabdi – de vrouw die Billies afspraken en projecten met ijzeren hand aanstuurde. Zij was degene die sponsors regelde, contracten opstelde, Billie van de juiste informatie voorzag en *De Waarheid* naar een ander niveau had getild. Het was aan Vanessa's harde werken en toewijding te danken dat Billie van haar podcast kon leven, maar het was ook de reden dat ze nooit achterover durfde te leunen om een pauze te nemen. Maar deze keer waren ze het roerend met elkaar eens geweest. Billie had een pauze nodig.

Maar aan die rust was snel een einde gekomen. Het nieuws van de zeventienjarige jongen die vijf maanden geleden naakt, gewurgd en met een strop om zijn nek in een schuilkelder was gevonden, had de Zweedse samenleving geschokt.

De wreedheid van het misdrijf was moeilijk te bevatten. Hoe kon deze jongen zomaar achtergelaten worden, voor iedereen zichtbaar? Als vuilnis, alsof het niet eens de moeite waard was om het misdrijf te verbergen. Hoe macaber het ook mocht lijken, het was precies om deze reden dat Billie, in overleg met haar producer Jocke, uiteindelijk had besloten om zich in de zaak te verdiepen. Het feit dat Leo volgens de geruchten geen familie in het land had, maakte de zaak nog triester.

Het was duidelijk dat er steeds meer grenzen werden overschreden. Billie had bendegeweld en schietpartijen lang gemeden als onderwerp voor de podcast omdat de heersende zwijgcultuur betekende dat de onderzoeken toch altijd op niets uitliepen, iets wat ook Klara door de jaren heen had bevestigd. Maar nu was die terughoudendheid veranderd in diepe frustratie. Steeds jongere mensen, meisjes en jongens zonder strafblad, werden gerekruteerd om conflicten te beslechten. Deze jonge mensen werd het geloof in de toekomst ontnomen.

Ouders, broers en zussen werden geëxecuteerd om te laten zien wie er de dienst uitmaakte; niets was nog heilig. Wie de ene dag je beste vriend was, kon de volgende dag je aartsvijand zijn.

Billie en Jocke hadden zitten sparren over ideeën toen de gedachte opkwam om op de een of andere manier te proberen bij de Solna-school binnen te komen, de school waar Leo op had gezeten, om zo dichterbij de jongeren te komen. Er moest toch wel iemand te vinden zijn die iets kon vertellen over Leo, over wie hij was, over zijn leven op school en daarbuiten. Ze wilde dichterbij de waarheid komen over wat er was gebeurd en hoe het leven van de jongen op deze manier had kunnen eindigen in een schuilkelder. Dus toen het haar lukte om een baan te krijgen als docente maatschappijleer met de focus op journalistiek, was dit bijna te mooi om waar te zijn.

Billie liep naar de witte wenteltrap in het bakstenen monumentale gebouw waarin de school was gehuisvest. Ze haalde een hand door haar kastanjebruine haar en wilde het net in een paardenstaart doen toen het geroezemoes om haar heen plotseling verstomde. Nadat ze nog een paar treden de trap was afgelopen, zag ze waarom het opeens zo stil was geworden. Alle ogen waren nieuwsgierig gericht op de twee geüniformeerde politieagenten die de school waren binnengekomen.

Er brak een verbaasde glimlach door op Billies gezicht. Het kwam niet vaak voor dat ze Klara in uniform zag, aangezien haar vriendin in het noordwestelijke politiedistrict van Stockholm werkte en Billie zelden in dat deel van de hoofdstad kwam. Ondanks het marineblauwe, neutrale uniform en het bijpassende hoofddeksele pikte je Klara's vertrouwenwekkende en ontwapenende energie op. En slechts een paar seconden nadat de komst van de twee agenten was opgemerkt, bereikte het geroezemoes al snel weer het niveau van voor de komst van de twee bezoekers. Billie daalde vlug de trap verder af en legde een hand op de schouder van Klara, die zich omdraaide.

‘Hoi,’ zei Billie.

‘O, hallo,’ zei Klara. ‘Ik wilde je nog een bericht sturen dat we langskwamen, maar er kwam iets tussen en toen ben ik het vergeten.’

Haar collega onderbrak hun gesprek. ‘Ik ga even kijken of de rector tijd heeft,’ zei ze en ze kreeg een knikje als antwoord.

‘Wat doen jullie hier?’ ging Billie verder.

‘Niets bijzonders, gewoon zichtbaar zijn en een praatje maken met de rector. Puur voor het gevoel van veiligheid.’

Billie knikte en keek op haar horloge. ‘Je bent bijna klaar, toch? Wat doe je daarna?’

Klara antwoordde met een schouderophalen terwijl ze haar blik over de jonge mensen om hen heen liet gaan. ‘Ik heb nog wat was liggen, en we zien elkaar morgen toch?’ Klara glimlachte bij de zucht die Billie liet ontsnappen. ‘Je houdt toch van broodjes paddenstoel, dus waarom doe je zo moeilijk?’

Billie stak haar handen in de lucht. ‘Heb je deze rode nagels wel gezien?’

Klara rolde met haar ogen. ‘Dat komt wel goed.’

De meeste leerlingen zaten al op hun plaats toen Denise het klaslokaal binnenwandelde. Ze mompelde zacht 'Hallo' toen ze Billie passeerde op weg naar haar gebruikelijke plek achteraan, liet zich op haar stoel zakken en zette haar rugzak op de grond. Het voelde veilig dat er niemand achter haar zat en dat ze goed zicht had op wat er vóór haar gebeurde. Een gewoonte die inmiddels een deel van haarzelf was geworden.

Vooraan bij het whiteboard leunde Billie met een hand op het bureau en keek naar haar computerscherm. Denise was zich gaan verheugen op Billies lessen, die over van alles tussen hemel en aarde konden gaan, zolang het maar met journalistiek te maken had. En daar kon je van alles onder scharen. Een les over creatief schrijven, een les over het vergaren van informatie, over feiten en het belang van een kritisch bronnenonderzoek. Denise vond creatief schrijven het leukst. Daarin voelde ze zich vrij, zonder beperkingen.

Denise moest toegeven dat Billie in de twee maanden sinds hun eerste kennismaking een soort idool voor haar was geworden. Billie wist je interesse te wekken, je aandacht vast te houden bij wat ze te vertellen had. Niet zoals de andere leraren, die de leerlingen alleen maar feiten opdroegen. Die je vervelend en lastig vonden als je te veel vragen stelde.

Bij Billie was het precies andersom. Zij moedigde hen juist aan om zelf na te denken, je mocht afwijkende standpunten hebben. Ook al hield Denise zich meestal op de achtergrond, ze hield van de sfeer in Billies les en vond het fijn dat ze iedereen met respect behandelde. Iedereen mocht zijn mening hebben, elke mening telde en was even belangrijk.

Denise keek om zich heen naar haar leeftijdsgenoten. Ze realiseerde zich waarschijnlijk voor de tigte keer hoe weinig ze met

hen gemeen had. Vooral met de meisjes. Ze had er nooit haar plek kunnen vinden of zich op haar gemak gevoeld. Het was alsof ze totaal verschillende talen spraken. De paar keer dat ze had geprobeerd de verschillende kliekjes te benaderen, was er al heel snel een ongemakkelijke stilte gevallen die boekdelen sprak.

Maar ze had hen niet nodig en had nooit de behoefte gehad aan een hechte vriendschap – ze had Arif. Veel mensen dachten dat ze een relatie hadden, terwijl ze eigenlijk meer als broer en zus waren. Ze maakten ruzie, stoeiden met elkaar, scholden elkaar uit voor idioot, maar er was ook een diepe verbondenheid, zorgzaamheid en liefde voor de ander.

Billie schraapte haar keel, liep om het bureau heen en keek uit over het lokaal. Daarna bleef ze zwijgend staan, wat altijd hetzelfde effect had, de stilte verspreidde zich steeds meer tot je alleen nog het schuiven van een voet hoorde of iemand die hoestte. Stel je voor dat je dat effect op anderen had.

‘Oké, jongens. Vandaag wilde ik het eens hebben over de nieuwe manier van verslaggeving binnen het genre documentaires – namelijk podcasts.’ Ze liet de zin in de lucht hangen, ging terug naar haar laptop, drukte op een toets en meteen werd er een muziekjingle afgespeeld. ‘Herkent iemand die?’

Iedereen zat stil, tot Denise een hand opstak.

‘Ja, Denise?’

‘Het is de muziek van jouw podcast *De Waarheid*.’

Billie straalde. ‘Ik ben blij dat ik tenminste één fan hier in de klas heb zitten. Dat wordt dan jullie huiswerk voor volgende week, luisteren naar alle seizoenen van mijn podcast.’ Ze lachte weer. ‘Grapje. Maar wie van jullie luistert er naar dit soort podcasts?’

Een tiental handen ging de lucht in.

‘Wow, zoveel. En toch was er maar één iemand die mijn intro herkende. Tegenvallertje.’

Er klonk gelach.

Billie leunde tegen de rand van het bureau. Ze stak haar handen in haar broekzakken en stelde de volgende vraag.

‘En waarom denken jullie dat podcasts over waargebeurde misdaden zo populair zijn geworden?’

Een jongen met wat leek op een heel potje wax in zijn haar, stak zijn hand op. ‘Omdat het leuk is om te horen hoe ziek mensen kunnen zijn.’

‘Ik denk dat je daar helemaal gelijk in hebt. Dat ziekelijke in de menselijke natuur fascineert ons. Daar kunnen we maar geen genoeg van krijgen.’

En toen kwam de discussie op gang en nam die heerlijke energie het klaslokaal over. Het was net een tenniswedstrijd waar vragen, theorieën en de meest krankzinnige ideeën over en weer gingen en waar de tijd veel te snel voorbijging.

Denise liet zich verder onderuitzakken op haar stoel, legde haar ene voet over haar knie en vergat even alles wat haar daarbuiten stond te wachten.

‘Wat ben je daar aan het doen?’ Klara was de keuken aan het opruimen en hoorde Fadi’s stem vanuit de woonkamer.

‘Ik berg nog even de laatste dingen op, ik kom zo.’

Klara wrong het vaatdoekje uit en hing het over de keukenkraan. ‘Laat maar liggen,’ riep Fadi, ‘ik doe het straks wel. Kom eens, ik wil je iets laten zien.’

‘Oké, oké.’ Klara sloot de deur van de vaatwasser en na een laatste blik om te controleren of alles netjes was, deed ze de lamp aan het plafond uit en verliet tevreden de keuken.

Fadi lag languit op de ruime, beige linnen bank. Hij had een stapel met patronen versierde kussens onder zijn hoofd en over zijn benen lag een deken van wit imitatiebont. Er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht toen Klara de kamer binnenkwam. Hij schoof wat opzij en tilde de deken uitnodigend op.

‘Welkom in mijn nest, mevrouw de politieagent.’

‘Mevrouw de politieagent?’ Klara lachte, ging naast hem liggen en kroop zo dicht mogelijk tegen zijn borst. ‘Nou, wat wilde je me laten zien?’

Fadi trok de deken over hen heen en gaf haar een kus op haar hoofd.

‘Dit,’ zei hij en hij ontgrendelde zijn telefoon.

Het duurde even voordat Klara doorhad waar ze naar keek. Een prospectus van een witte bakstenen villa van twee verdiepingen, met een keurig gemaaid gazon helemaal tot aan de oprit. Het huis had een garage met ruimte voor twee auto’s en voor de voordeur stonden twee enorme gietijzeren potten gevuld met prachtige bloemen en groene planten. Op de foto’s, die tijdens de Zweedse zomer waren genomen, had het huis een majestueuze uitstraling.

‘Wat vind je ervan?’ Fadi glimlachte.

‘Mooi,’ zei Klara. ‘Waar is dit?’

‘In Halmstad.’

‘Aha.’ Klara legde haar arm over Fadi’s buik. ‘Dat is jammer, want een langeafstandsrelatie is niet echt mijn ding.’

Fadi prikte met zijn wijsvinger in haar zij. Ze lachte. ‘Hou je niet van de domme. Maar het is oké, toch? We hadden het eigenlijk over een kleine stad, maar ik denk dat Halmstad een mooie tussenoplossing is. Ik weet namelijk niet zeker of je gelukkig zou zijn als politieagent in een slaperig stadje, en ik heb een beetje behoorlijke klantenkring nodig om het restaurant te laten draaien.’

‘Ja, Halmstad is zeker een alternatief. Dus je bent stiekem woningsites aan het bekijken? We hebben het alleen nog maar wat vrijblijvend over verhuizen gehad.’

Fadi trok zijn schouders op. ‘Ik ben gewoon de markt aan het verkennen. Maar wie weet duikt er ineens iets op wat perfect bij ons past.’ Hij begon door de foto’s te scrollen. ‘Kijk, alle vijf slaapkamers bevinden zich op de bovenverdieping, en beneden is een grote woonkamer met open keuken. Genoeg ruimte voor een eethoek voor tien personen, wat misschien wel nodig is als onze drie kinderen vrienden meenemen.’

Klara stak een hand in de lucht. ‘Stop. Drie kinderen? Ik denk dat twee wel genoeg is.’

‘Nee, nee, nee,’ wierp Fadi tegen. ‘Drie kinderen is perfect. Ik heb altijd al een groot gezin gewild.’ Hij pauzeerde. ‘En een Volvo. En een woefwoef.’

Klara huiverde over haar hele lichaam. ‘Hondje? Nee, bedankt. Maar omdat je me duidelijk voor bent in de planning – wat is het tijdschema? Want je moet nog veel regelen voordat dit kan gebeuren.’

Fadi legde de telefoon weg en draaide zich op zijn zij om Klara recht aan te kunnen kijken. ‘Maar habibi, daar hebben we het al over gehad. Jij weet als geen ander dat het niet iets is wat ik in een kwartiertje kan oplossen. We hebben het hier over eer, niet over een afspraak bij de tandarts. Maar ik ben van plan om me aan te melden voor het exitprogramma. Dat beloof ik.’

‘Goed,’ Klara gaf Fadi een kus, ‘maar je kunt maar beter je zaakjes

op orde hebben, want ze zullen je niet helpen als er de hele tijd een risico bestaat dat je het onderwerp wordt van een vooronderzoek.'

'Dat weet ik, en dat is precies mijn punt.' Hij trok een wenkbrauw op. 'Dat weet je pas wanneer jullie de deur intrappen.'

'En dat is maar goed ook. Stel je voor dat jullie wisten dat onze ogen op jullie gericht zijn?'

Fadi lachte. 'Het zou verdomde praktisch zijn als je het mij vraagt.'

'Jaja, dat zal wel.' Klara rolde met haar ogen.

'Maar nu we het toch over werk hebben, hoe ziet je weekend eruit? Zullen we iets gaan doen?'

'Ik zou wel willen, maar zaterdag moet ik werken. Ik neem zo veel mogelijk extra diensten aan om het geld bij elkaar te krijgen voor de reis met mijn broertje.'

'Jammer,' zuchtte Fadi. 'Ik dacht dat we misschien naar de bioscoop konden gaan. Dat is relatief risicoloos.' Hij gaf haar een knipoog. 'Je weet wel, duisternis en zo.'

'Dat dacht je maar,' zei Klara lachend en ze pakte Fadi's telefoon. 'Sorry, die date moeten we voor een andere keer bewaren. Nu wil ik de foto's bekijken en in mijn hoofd beginnen met inrichten. Maar die drie kinderen kun je wel vergeten. Daar hou ik mijn poot stijf. Er komen twee kinderkamers en een logeerkamer voor als onze ouders op bezoek komen. Einde discussie.'

'Dat zien we nog wel,' antwoordde Fadi. 'Dat zien we nog wel.'

Eerder verschenen van Axelsson & Bonelli:

Stille woede

Eerste druk oktober 2025

Oorspronkelijke titel *Helga alla medel*

Oorspronkelijke uitgever Bokfabriken

Copyright © Ida Axelsson & Åsa Bonelli 2024 by Agreement with Grand Agency

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Neeltje Wiersma

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie Arcangel

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7330 1

ISBN e-book 978 90 261 7331 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7332 5

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.